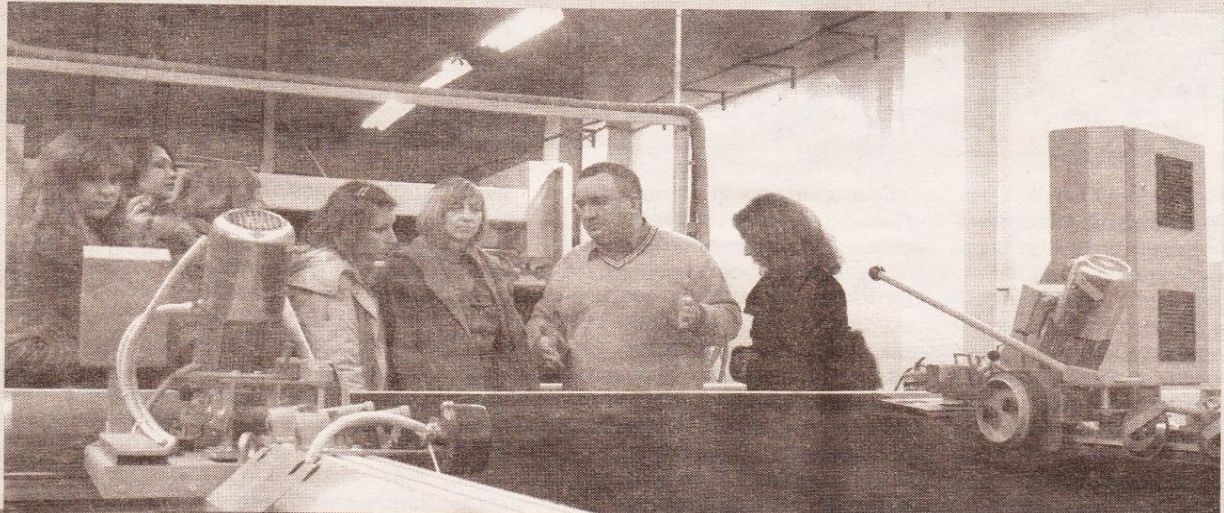

ЧОТИРИ РОКИ НА МАРШІ

У ці дні минає чотири роки, як Рівненський льонокомбінат викупив Олег Червонюк. Сьогодні підприємство – єдиний в Україні виробник трикотажної тканини і просуває свою продукцію на іноземні ринки, створюючи серйозну конкуренцію турецьким виробникам. А наприкінці травня 2012 року тут започатковано ще й швейне виробництво.

Неспроста кажуть, що у кожній випадковості є своя закономірність. Коли у 2008 році у хмельницького підприємця Олега Червонюка виникло питання, де розпочати виробництво пряжі, – у міністерстві промислової політики йому підказали, що у Рівному є занедбаний льонокомбінат. А, коли приїхав оглянути підприємство, вірніше, те, що ще від нього залишилося, то тут якраз проходив конкурс на кращий інвес-

тиційний проект щодо подальшої долі цього підприємства. Рішення взяти участь у конкурсі й виграти його виявилось правильним. Хоча цей вигреш став лише стартовою точкою того безперервного маршу, на якому перебуває підприємець, узявши на себе вагомий і нелегкий зобов'язання.

Продовження на 3 стор.

ШВЕЙНЕ ВИРОБНИЦТВО ВЖЕ В ДІІ, А ТОРГОВИЙ ЦЕНТР НЕ ЗА ГОРАМИ

У власника Рівненського льонокомбінату Олега Червонюка слова ніколи не розходяться з ділом. Сказав, що підприємство випускатиме тканину – й зробив це. Говорив, що на льонокомбінаті незабаром запрацює швейне виробництво, на якому із власної тканини випускатимуть готові вироби, й цю справу не став відкладати у довгий ящик, а почав реалізовувати. І ось днями в одному із виробничих приміщень підприємства відкрився експериментальний швейний цех, який видав відразу на гора й першу продукцію – чоловічі трикотажні футболки. Усе пройшло тихо, без помпезного перерізування червоної стрічки, без палких виступів, адже все це не так важливо, головне – результат.

– Це перший крок, який ми зробили в цьому напрямку, – наголосив Олег Червонюк під час відкриття. – А вже у недалекому майбутньому будемо розширяться, адже уже сьогодні маємо 280 заяв із проханням працевлаштувати на швейне виробництво. Нині ми забезпечили роботою 20 випускників Рівненського центру професійно-технічної освіти сервісу та дизайну, який готує фахівців швейного виробництва. Дівчата лише два дні тому отримали

документ про закінчення закладу, а сьогодні вже працюють. Скажіть, хіба це погано, коли молода людина, отримавши професію, відразу має й робоче місце? Чи буде вона у такому випадку думати про те, як швидше покинути рідну землю і податися в пошуках щастя по світах, щоб мати змогу забезпечити себе? Думаю, що ні. Подивіться, як сяють очі у цих молодих дівчат. Вони дуже хвилюються, але задоволені. І я й надалі робитиму все для того, щоб цей яскравий вогник у них не згасав. Нині у цеху йде налагоджувальний процес, але дівчата вже спробували себе в ділі, випробували нову техніку. А коли всі технологічні процеси будуть чітко відлагоджені, цех запрацює на повну потужність. У перспективі плануємо побудувати у центрі міста торговий центр, де ця готова продукція буде реалізовуватися й де рівняни зможуть придбати якісні, добротні та недорогі трикотажні вироби.

Нині у швейному цеху встановлено 10 машинок японського виробництва. Демонструючи їх присутнім, Олег Червонюк зазначив, що лише сучасне високотехнологічне обладнання дасть змогу випускати доброякісну продукцію.

Продовження на 2 стор.

ЧОТИРИ РОКИ НА МАРШІ

Закінчення. Початок на 1 стор.

Зробити Рівне центром легкої промисловості України – ціль доволі амбітна. Але сьогодні рівняни вірять, що озвучення такої заяви привселюдно – це не голослів'я. Олег Червонюк свої слова доводить ділом і упевнено крокує до цієї мети. Те, що вдалося йому досягти за чотири роки у доволі несприятливих умовах світової й всеукраїнської кризи, податкового тиску, несприяння місцевої влади, коли доводиться судитися за землю, на якій вже розгорнулося виробництво, – може бути гарним прикладом для багатьох інших підприємців, як потрібно працювати.

Починати ж довелося з руїни. Із ремонту дахів та комунікацій, із вивезення металобрухту, на який за роки простою перетворилися колишні ткацькі станки. Та й тоді, коли все це було зроблено, для виробництва тканини треба було підготувати базу, тобто збудувати сучасну котельню. До етапу встановлення новітнього обладнання можна було підійти лише тоді, коли проблеми з опаленням та водою були остаточно вирішені. Коли ж нарешті було встановлено сучасне європейське обладнання, то з'явилася нова проблема: хто на ньому працюватиме? Потрібні були фахівці, яких в Україні знайти важко. Довелося запрошувати на роботу іноземців і власноруч навчати спеціалістів на своєму обладнанні.

І все ж після трьох років невпинної клопітної праці напередодні Дня незалежності 2011 року була запущена перша лінія трикотажного виробництва з потужністю 10 тонн трикотажного полотна на добу. Незабаром було випущено перші тисячі метрів трикотажного полотна найвищої якості. Саме виробництво тканини розпочали з трикотажного полотна для майок, футболки, дитячого одягу. Готових технологій щодо фарбування тканини також ніхто у руки не дав. Шляхом тисяч експериментів, іноді й не зовсім вдалих, треба було, набравшись терпіння, – шукати кращі варіанти фарбування тканини власноруч. Але кожна помилка – то добрий урок.

Так сьогодні Олег Червонюк з певністю говорить про те, що потрібні технології напрацьовані й із шляхетністю господаря, який вже чогось досяг, демонструє кольорові зразки тканин різної текстури. Тканина і тонка, і товстіша – м'якенька й приємна на дотик. У такому одязі тіло дихає й людина відчуває себе найкраще.

Нині на комбінаті працює біля 130 працівників. Однак вони на новітньому обладнанні виробляють той же об'єм продукції, що у часи старого льонокомбінату виробляло 900 працівників.

Однак Олег Червонюк підрахував, що рентабельним воно буде лише тоді, коли безперервно працюватиме у три зміни. І поступово до цього прийшли.

І вже сьогодні можна сказати, що саме оновлений Рівненський льонокомбінат на чолі зі своїм господарем Олегом Червонюком посприяв тому, що українські швейні підприємства стали менше купувати турецькі тканини, надаючи перевагу вітчизняному виробнику, тобто тканинам, які виробляються у Рівному. Адже своє купувати набагато вигідніше, бо воно дешевше, а до того ж ще і в якості анітрохи не програє закордонному. Нині рівненські виробники все роблять для того, щоб собівартість тканини стала ще нижчою. А для цього працюють над проблемою здешевлення енергоносіїв.

А навесні 2012 року господар став працювати над облаштуванням експериментального швейного цеху. І 29 травня вже тримав у руках першу, пошиту із власноруч виробленої тканини, футболку.

Формула успіху молодого підприємця Олега Червонюка – у чіткості поставлених цілей, у твердій переконаності в правильності своїх дій, наполегливості й працьовитості. А ще у далекоглядності, умінні аналізувати ринок і прораховувати кожен крок, належній організації праці колективу, яким керує. Тож побажаймо йому усіх життєвих гараздів, доброго здоров'я й невсипущої енергії, аби вистачило снаги на марші й надалі. Адже попереду у нього чимало планів, від успішної реалізації яких виграє і наше місто, і вся Україна.

Людмила МАРЧУК